

La història de l'home-arbre

80

Durada: Entre 15 i 30 minuts.

ITINERARI 9

Material: llapis i paper.

ACTIVITAT 2

DESCRIPCIÓ

Després del tram de camí amb més pendent de l'itinerari, a l'esquerra, amagat entre rebolls de roure, trobarem un rojalet (pi roig) recargolat amb una forma ben especial. El tronc principal està escapçat, potser per un llamp o una ventada, i l'arbre ha acabat amb un posat ajagut i cargolat, segurament degut a la seva situació al bell mig de la carena.

DESENVOLUPAMENT

Aquest és un raconet tranquil i amagat per reposar un moment abans de fer el cim. Mentre ho fem, asseguts a terra, contemplem el tronc recargolat que queda per sobre nostre i que suggereix formes diverses. Potser hi veurem la silueta d'un home que sembla fugir enlaire o emprendre un vol rasant. Ens proposem inventar-nos una història que expliqui com és que hi ha aquest home atrapat dins l'escorça del tronc. Si no sabem per on començar, proposem dos inicis de llegenda: en triem un i seguim el fil. Vegem on ens porta la nostra imaginació!

Inici 1

“ En Guerau era un senzill llaurador que vivia a Prades. La tercera biga del sostre de les golfes se li havia fet malbé, i li calia canviar-la aviat. Un dia de febrer, va sortir al bosc de bon matí per tallar un dels pins que creixien drets i esvelts al vessant nord del tossal de la Baltasana. Entre cop i cop de des-
tral, anava escoltant al seu voltant per si apareixia algun guarda. Els monjos de Poblet, propietaris del bosc, havien establert tot de lleis i normes que regulaven l'aprofitament del bosc, i en Guerau no havia demanat permís per tallar aquell arbre. No podia pagar-lo. Però si l' enxampava un dels guardes del monestir, segur que li cauria un bon càstig.

Després d'abatre l'arbre, va començar a tallar-ne el brancom i a preparar-lo per baixar-lo fins al poble. Mentre descansava un moment i feia un mos, va sentir soroll de petjades. Pel camí pujaven dos dels guardes del monestir, parlant relaxadament.

Inici 2

“ La Maria del cal Pubill era una noia casadora i de bon veure però, com que era la cinquena de sis filles, el seu dot era molt migrat. Els seus pares havien parlat amb els amos del Mas del Rocam, per lligar el seu casament. L'hereu de cal Rocam, vint anys més gran que la Maria, no havia trobat encara cap fadrina per formalitzar el prometatge. Segurament, el fet que la seva herència no fos gaire més que unes quantes terres pedregoses, i que el noi fos una mica talòs, havia fet que les famílies amb noies casadores de la contrada haguessin valorat altres possibilitats.

La Maria, però, estimava l'Oriol, el tercer fill de ca l'Adober, sense més dot que una mula. Veient que els plans de casament amb els de cal Rocam tiraven endavant, i que els seus pares no canviarien d'opinió, la Maria i l'Oriol varen decidir fugir a d'altres contrades. Després de parlar-ho durant algunes setmanes, varen quedar el primer dilluns de Quaresma sota aquell pi cargo-lat que hi havia vora el Tossal.